

25.-26. marts
NASTY
SUSANNA LEINONEN COMPANY (FI)
 Dansekommentar til #MeToo

Oplev finske Susanna Leinonen Companys internationale roste danseforestilling om kvindekroppen og retten til den.

Spiller i næste uge!
 Køb dine billetter nu - klik her

BALTOPPENLIVE

Dynastiet – anslag til moderne kongedrama lider under et skitseagtigt manus

Teater Katapult og Grummes Teater

ANMELDELSE 10.03.2022

★★★★☆

Dynastiet, Teater Katapult og Grummes Teater. Foto: Jens Peter Engedal

Niclas Ashkan
 Johansen:
 Anmelder

DEL

Dynastiet
 8. - 26. mar 2022
 Teater Katapult

At iscenesættelsen af Thomas Markmanns *Dynastiet* på **Teater Katapult** bliver instruktør Anders Lundorps sidste, er usigeligt trist. Både fordi jeg ville ønske, at han havde nået meget mere, og fordi jeg ville ønske, at han havde fået noget bedre materiale at arbejde med på sin sidste forestilling.

Historien i *Dynastiet* begynder med en jagt blandt Danmarks magtelite på et af Danmarks skrantende godser. Scenografien er Signe Kroghs, og noget af det bedre ved forestillingen. Den består af en let skrånende bakke med buskads og træer, hvis grene vinker let i vinden. Som det meste danske natur ligner den mere en stor have, og er genkendelig og anonym på samme måde.

Godsejendommen, som den illuderer, er ejet af Kim Veisgaards Mühlendorf. Han forsøger at få de andre til at investere i en golfbane på området, så selve slottet kan 'reddes' – eller med andre ord, holdes lukket for offentligheden.

Dynastiet, Teater Katapult og Grummes Teater. Foto: Jens Peter Engedal

Som shakespearek kongedrama

Alle har selvfølgelig deres egne agendaer. Kristian Grummes Johan prøver at få sikkerhed for, at det er ham, der skal overtage direktørposten efter sin mor, Sonja Oppenhagens Elizabeth von Scholl, der helst bare vil undgå emnet, mens Lue Støvelbæks *fail son* Daniel forgæves forsøger at gøre sin far stolt.

Da faren til førnævnte *fail son*, Victor Marcussens Iago-agtige Jørgen Markvardsen, afslører for Johan, at det ikke bliver ham, der kommer til at overtage direktørposten, begynder selve stykket intrige.

Ideen – kampen i familien om direktørposten som shakespearek kongedrama – er udmærket. Udførelsen er dog ærgerlig.

teatret **DET OLSKE ORKESTER**

det kontaktløse forhold

Med associationer til Hitchcock's Psycho-karakter Norman Bates og japansk social dating med robotter, skabes en nonverbal, syret komedie i fysisk vildskab og marionetteater-symbolik.

Kunstsalon VISION
 Reaktor Den 21. marts kl. 17.30-19

SORCERER
 A TALK ABOUT A PLAY

Arkins, Zulfanski & Campolmi

IDA GRARUP

ARTISTIC PRACTICE

SE FILMEN HER

Støt ISCENE

Sammen kan vi sikre, at scenekunsten fortsat har en professionel medieplatform

Klik her

Dynastiet, Teater Katapult og Grummes Teater. Foto: Jens Peter Engedal

Et skitseagtigt manuskript

Ærgrelsen skyldes hovedsageligt manuskriptet af Thomas Markmann. Meget af det, især i tredje akt, virker svært skitseagtigt, som om det er skuespillernes improvisationer over en synopsis af stykket. Et eksempel er, når Johan afpresser sin mor for at få direktørposten. Her virker det hverken som om karakteren eller dramatikeren egentlig ved, hvad det er, han afpresser hende med. Som om det er noget, man har besluttet, at man ville udfylde senere, og så har forsømt at gøre inden premieren.

Det er dog ikke med de dramatiske scener og monologer, at det står svagest til. Det værste er de lyriske passager, hvor dyrene, som magteliten jager, kommenterer handlingen og karaktererne.

At det er et dumnaivt dådyr og en (ræverød) ræv, som jages, er i sig selv gemacht nok, men symbolikken i hvilket dyr, den lidt blødsødne Johan dræber, inden han gennemgår sin forandring til hensynsløst magtmenneske, er *over the top*.

Dynastiet, Teater Katapult og Grummes Teater. Foto: Jens Peter Engedal

Sikken et spil

Holdet er stærkt, og i momenter får man en anelse om, hvor meget bedre det kunne have været med et manus, der også var det. Fx med den stemning, der opstår imellem Oppenhagens Elisabeth og Grummes Johan i tredje akt, som fungerer bedre, end de skitseagtige scener egentlig burde tillade. Når Elisabeth griber sit jagtgevær mod slutningen af netop den scene, så er man et åndeløst øjeblik i tvivl om hensigten med det. Vil hun udøve vold mod sig selv eller sønnen?

Også Kim Veisgaard skaber en medrivende karakter med sin Mühlendorff. På mange måder minder han om karakterer, Veisgaard tidligere har skabt, såsom hans Jakob Engstrøm i *Gengangere* på Aarhus Teater i 2012: Han er skiftevis stolt og servilt slesk, frastødende og medynksvækkende, patetisk og latterlig.

Dynastiet, Teater Katapult og Grummes Teater. Foto: Jens Peter Engedal

Det, der overlever én

For de fleste af stykkets karakterer i *Dynastiet*, er det en kamp om et eftermæle, der er på spil. For Mühlendorff er det godset, for Elisabeth er det hendes families virksomhed og renommé. Alle vil skabe noget, der overlever dem.

Efter forestillingen tænkte jeg på, hvordan Anders Lundorps værker vil overleve ham. For mig personligt vil det især være hans opsætning af *Rødt og Grønt* på Aarhus Teater i 2010, som var en af de første forestillinger, jeg var virkelig begejstret for.

I momenter har *Dynastiet* også den slags øjeblikke, som jeg synes Anders Lundorps iscenesættelser altid havde: noget grusomt og ømt spædet op med noget morsomt. Jeg ville bare ønske, der havde været flere af dem.

*Tekst: Thomas Markmann. Iscenesættelse: Anders Lundorph.
Scenografi: Signe Krogh. Lys: Jens Hansen. Lyd: Marcus Aurelius
Hjelmborg. Produceret af Teater Katapult og Grummes Teater.*

*Medvirkende: Sonja Oppenhagen, Kim Veisgaard, Victor Marcussen,
Kristian Grumme Nielsen og Lue Støvelbæk.*

Spiller på Teater Katapult 8. - 26. marts 2022.